

selv om det er Tilfældet, at man samstemmer med Realiteten, er man dog under et Tryk. Det er dog en Finanslov. Hvem har Lyst til at stemme en saadan Anmærkning ud, naar man i Realiteten, i Hovedprincippet er enig med den? Det vil man dog ikke gøre, det betænker man sig paa. Med andre Ord, der bliver derigennem lagt et Pres paa dette Ting. Men det kunde jo ogsaa være, at det var en saadan Anmærkning, hvis Indhold man ikke var enig i; saa vilde det være endnu værre. Men under alle Omstændigheder er det og bør det være et Princip, at der paa Finansloven ikke bør gøres nogen Forandring i en gældende Lov.

Jeg skal derefter omtale nogle Bevillinger paa § 26. Jeg tør bede ærede Medlemmer se efter paa Finanslovens § 26 II. B., Ministeriet for offentlige Arbejder. Der findes der under 10. en Post: „Til Tilvebringelse af et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord ved „Hvide Sande“ paa Holmslands Klit 127,000 Kr.“ Hvad denne Bevilling angaar, foreligger der ikke nogen anden Oplysning for dette Ting end en Skrivelse, Nr. 60 i Bilag til Liste over Ændringsforslagene til tredje Behandling af Finansloven i Folketinget, og denne Skrivelse, der findes Sp. 1685—88 i Tillæg B., er dateret den 28. Februar i Aar. Det er altsaa ikke en Gang 4 Uger siden, at den er afgaaet fra Regeringen til Rigsdagen. Jeg vil derom sige, at jeg er aldeles ikke sagkyndig, tværtimod, jeg er ganske usagkyndig paa det Omraade, det drejer sig om, men i jo højere Grad det er Tilfældet, desmere maa jeg ønske at blive sat i Kundskab om, hvad det drejer sig om, og i saa Henseende maa jeg gøre opmærksom paa, at der i det andet Ting netop har været en stærk Debat om Hensigtsmæssigheden af denne Sag. Det er ikke blot Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle bevilge disse Penge, om de skulle være fuldstændig kastede ud i Vesterhavet eller ikke, men ogsaa Spørgsmaalet om, hvilke Konsekvenser Bevillingen vil have, hvilke Betragtninger der i det hele taget ligger til Grund for denne Sag. Det drejer sig her, efter hvad man siger mig, om principielle Spørgsmaal af vidtrækkende Betydning, og saa forekommer det mig virkelig, at naar en saadan Sag kommer til Rigsdagen i sidste Øjeblik, dateret den 28. Februar, saa vilde det have været naturligare, om den ikke var kommen med, og det vilde have været godt, om den var bleven lagt til Side og først var kommen frem det følgende Aar.

Paa samme Konto paa Finansloven findes under Nr. 15 et Tilskud til Anlæg af en Fiskerihavn ved Rødby paa Syltholm. Sagen er omtalt i en Skrivelse af 31. Januar i Aar, som findes i Bilagene til tredje Behandling af Finanslovsforslaget i Folketinget, under Nr. 184, Tillæg B., Sp. 1869—72. Der udvikles det nærmere, at det vil være meget nyttigt at faa en Fiskerihavn ved Rødby, og den skal koste den lille Sum af 460,000 Kr. Rødby Kommune har ikke Raad til at bære denne Udgift, og saa skal Staten bære Halvdelen igennem et Tilskud af 230,000 Kr., som man imidlertid ikke straks har Brug for, idet man i det kommende Finansaar kun behøver 25,000 Kr., hvad der derfor stilles Forslag om. Hvad nu angaar Realiteten, Spørgsmaalet om, hvorvidt Fiskerihavnen vil være rimelig og nyttig, da skal jeg slet ikke komme ind paa det. Det er ikke det, jeg ønsker at tale om. Men jeg ønsker at gøre opmærksom paa Slutningen af denne Skrivelse, i hvilken der staar: „Saafremt den projekterede Havn bliver anlagt, maa det antages, at de omgivende Arealer ville stige meget i Værdi, og i Betragtning af de betydelige Udgifter til Havneanlægget maa man finde, at denne Værdistigning bør komme de bidragydende og ikke de tilfældige Ejere af Arealerne til gode“. Og i Henhold dertil foreslaas der — og det er vedtaget af Folketinget — en Anmærkning til Finansloven, hvorved Finansministeren bemyndiges til i Anledning af ovennævnte Havneanlæg ved Ekspropriation at erhverve et ca. 120 Tdr. Land stort Areal ved den paagældende Kyststrækning. Derom vil jeg sige følgende: Der har været til Behandling her i Rigsdagen i denne Samling 2 forskellige Forslag om Værdistigning. Det ene knyttede sig til Forslaget om Udvidelse af Esbjerg Havn, og det andet til Forslaget om Jernbanerne. De ere ikke saa lidt forskellige. Jeg for mit personlige Vedkommende er en Tilhænger af den Betragtning, at naar der ved offentlige Foranstaltninger foretages Handlinger, som medføre en Stigning af Værdier for de private, saa er det ikke mere end rimeligt, at disse private komme til at afgive noget af denne Værdistigning til Statskassen. Jeg finder det rigtigt i Princippet, men jeg finder for det første den Maade, hvorpaa Forslaget er foreslaaet bragt i Udførelse, ganske forkastelig og forkert, idet man nemlig paa Forhaand vil konfiskere og inddrage og paalægge som Gæld Værdier, som maaske aldrig nogen Sinde komme til at se Dagens